

Ako sa zvieratká hostili

Vyšli si zajačiky v nových bielych kožuškoch poprechádzať sa po lese. A tu vidia, že je celý pokrytý mäkkou bielou perinou.

– Čože sa to porobilo? – zavolali na sýkorky schúlené na konároch.

– Zima s mrazom prešli v noci po lese, – zapípali sýkorky. – Sneh okolo seba rozhadzovali, lesné jazero i potok na ľadové zrkadielka premenili.

Zajačiky zabadákali: – Kde sa napijeme vody, čo budeme jesť, keď nič spod snehu nevidno a všetko je zamrznuté?

Smutní pobrali sa na lúku, kam v lete chodievali raňajkovať i večerať. Sýkorky leteli za nimi. A tu, čo nevidia?! Prostred lúky stoja jasličky plné voňavého sena. Nad nimi visí kus loja a pod nimi sa zelenie kapustná hlava, červenie mrkva a pri nej sa do výšky týči hŕba žaluďov a gaštanov. Obďaleč sa pod zasneženou strieškou ligoce v korytke voda.

Potešili sa zajačiky, potešili sa aj sýkorky a pustili sa do hodovania. Pribehol aj húf srn a diviakov. Iba vrany ohrnuli zobáky a odleteli k dedine.

Zvieratká sa uspokojili: – Ľahšie sa nám bude zimovať, keď na nás dobrí ľudia nezabúdajú.

Kôrka a sýkorka

Sýkorka sýkorku prosila o kôrku.

Vravel syn sýkorky dobrú zvesť o kôrke, nech si ju prosíka včasráno od strýka, že ju má v komôrke.

